

нїє брачно: нѣка премысли прбче добрѣ, сз когдѣ Тыка да се соединї, сирѣчъ сз Хрѣта, кбй то є вѣсь свѣтость, вѣсь чистота.

За ѿдо се приноси жертва та.

Конецъ о, заради кбй то се приноси таа жертва, не є за дробго, освѣнь да щадеме Богу честъ, слава, и благодареніе, и да прїимеме и нїе освященіе и спасеніе: а да размѣремъ това пбжниш, и почистиши, трбѣ да знаемъ:

Перво: Понеже сме всѣ грѣхъ, трбѣ да исповѣдѹваме согрѣшението си предъ Богомъ съ крайно сокрушеніе, защто презрѣхме єднаго Бога, єднаго Отца, кбй то є вѣсь благость, вѣсь любовь, и трбѣ да возненавидиме согрѣшението си, да се покаемъ съ твердо намѣреніе, да го не правиме вѣчъ.

Второ: Да познаваме нашата нѣмоющ, въ коло то мы довѣде согрѣшението, защто имаме мѣчность, да правиме доброто, и многу склонность да правиме зло то: заради това ни трбѣва Божия та пѣмоющ, и нѣговата благодатъ.

Трето: Да познаваме, защто Ты самосебе си не сме ніющ, нити можемъ да стбиме нѣшо, и Богъ є всичко, и сотвори, и твори всичко Ты самосебе си, и чрезъ сбеве си, и въ сбеве си: защто є источникъ и начало на всичко то созданіе, на всичко то добрь, и на всичка та красота: и нїе що и да имаме, имаме го Ты нѣго. и що и да нѣмаме, или имаме, и гѣбиме го, нѣмаме го, или гѣбиме, защто така иска нѣговата премѣдра прбмыслъ, тбй є Гдѣ на всичко, и трбѣ да мѣ благодаримъ, да го почитамъ, да го любиме Ты всичка та си душа, и сѣрдце, побечь Ты всички те созданы добрины желательны, побечь Ты исто то наше тѣло, и Ты нашій а живитъ, и Ты наша та душа, да се смиряваме предъ нѣго съ радость, да оуповѣдемъ, да се пригвоздѹваме при нѣго нераздѣлиш: да покоряваме хотѣніе то наше на хотѣніе то нѣгово, и на всако нѣгово повелѣніе: да сме готови да правиме, що мѣ є оубодно, да пострѣдаме, да изгѣбиме, що да пойска, безъ да вознегодѹваме на нѣговата прбмыслъ: това крайно покиновеніе и смиреніе на хотѣніе то Божіе преизлѣшний є спосѣбъ, да се кланаме Богу дѣхомъ и истиною.

Четвѣто: Да познаваме благодатьта, дѣто ни Богъ дѣва тѣлкъ въ тѣлены тѣ, колко то и въ дѣховны тѣ: и това не Ты добродѣтель, и Ты достоинство наше, но Ты нѣгово то добролѣгство, и да мѣ благодаримъ като благодѣтелю нашемъ, безъ да се хвалиме, когдѣ ги имаме, и да помышляваме сбеси поболемы Ты дѣги тѣ: защто всичко то добро дохди Ты Богъ, и всичко то зло Ты развращено то наше хотѣніе. Богъ подобае всака похвалѣ, и на мѣ всако поношеніе и хулѣ: защто є Богъ вѣсь свѣтость и истина, а мы всѣ грѣхъ и лжѧ.

За да прославиме прбче, да се поклониме, да возблагодариме Бога, каквъ то трбѣ, не можемъ другаче, освѣнь чрезъ жертва та йисъ Христова: защто каквъ